

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มต่อการลดความเหนื่อยหน่ายของพยาบาล โดยตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ว่า

1. พยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีคะแนนความเหนื่อยหน่ายหลังการทดลองต่ำกว่าก่อนการทดลอง
2. หลังการทดลองพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีคะแนนความเหนื่อยหน่ายต่ำกว่าพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
3. หลังการทดลองพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีคะแนนความเครียดในการทำงานต่ำกว่าพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
4. หลังการทดลองพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีคะแนนความพึงพอใจในการทำงานสูงกว่าพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่ได้จาก แบบวัดความเหนื่อยหน่าย แบบวัดความเครียดจากงานพยาบาล และแบบวัดความพึงพอใจในงาน ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนและหลังการเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ปรากฏผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความ
 เหนื่อยหน่าย คะแนนความเครียดจากงานพยาบาล และคะแนนความพึงพอใจใน
 งาน ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง

คะแนน	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ความเหนื่อยหน่าย	52.75	10.47	49.13	11.24	57.13	9.73	62.13	11.01
ความเครียดจากงานพยาบาล	41.75	7.40	40.13	11.27	38.50	4.69	34.13	6.77
ความพึงพอใจในงาน	25.88	5.59	30.88	7.30	22.75	9.11	25.00	5.29

ตารางที่ 5 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของคะแนนความเหนื่อยหน่าย
คะแนนความเครียดจากงานพยาบาล และคะแนนความพึงพอใจในงาน ในระยะ
ก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	คะแนนความ เหนื่อยหน่าย		คะแนนความเครียด จากงานพยาบาล		คะแนนความ พึงพอใจในงาน	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ทดลอง	52.75	10.47	41.75	7.40	25.88	5.59
ควบคุม	57.13	9.73	38.50	4.69	22.75	9.11
t	-0.87		1.05		0.83	

* $p < .05$ ($t_{.05, 14} = 2.145$)

ตารางที่ 5 แสดงผลการทดสอบความแตกต่าง ด้วยค่าทีแบบกลุ่มที่มีอิสระต่อกัน
(t-independent test) จะเห็นได้ว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนความเหนื่อยหน่าย
คะแนนความเครียดจากงานพยาบาล และคะแนนความพึงพอใจในงานของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของคะแนนความเหนื่อยหน่าย คะแนนความเครียดจากงานพยาบาล และคะแนนความพึงพอใจในงาน ในระยะ หลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	คะแนนความเหนื่อยหน่าย		คะแนนความเครียดจากงานพยาบาล		คะแนนความพึงพอใจในงาน	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ทดลอง	49.13	11.24	40.13	11.27	30.88	7.30
ควบคุม	62.13	11.01	34.13	6.77	25.00	5.29
t	-2.34 *		1.29		1.84 *	

* $p < .05$ ($t_{.05,14} = 1.761$)

ตารางที่ 6 แสดงผลการทดสอบความแตกต่าง ด้วยค่าทีแบบกลุ่มที่มีอิสระต่อกันจะเห็นได้ว่า ในระยะหลังการทดลอง คะแนนความเหนื่อยหน่าย และคะแนนความพึงพอใจในงาน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนคะแนนความเครียดจากงานพยาบาล ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความเหนื่อยหน่าย คะแนนความเครียดจากงานพยาบาล คะแนนความพึงพอใจในงาน ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง

คะแนนจากแบบวัด	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ED	ED ²	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
ความเหนื่อยหน่าย	52.75	10.47	49.13	11.24	29	301	1.94*
ความเครียด							
จากงานพยาบาล	41.75	7.40	40.13	11.27	13	503	0.55
ความพึงพอใจในงาน	25.88	5.59	30.88	7.30	40	292	-3.90*

* $p < .05$ $t_{.05,7} = 1.895$

ตารางที่ 7 แสดงผลการทดสอบความแตกต่าง ด้วยค่าทีแบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-dependent test) จะเห็นได้ว่า

1. คะแนนความเหนื่อยหน่าย ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. คะแนนความเครียดจากงานพยาบาล ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. คะแนนความพึงพอใจในงาน ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 8 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของคะแนนความเห็นอ้อยหน้าย แต่ละด้าน คือ ด้านความรู้สึกก่อนล้างทางอารมณ์ (EE) ด้านความรู้สึกไม่เห็นคุณค่าความเป็นคน (DP) ด้านการลดความรู้สึกประสบความสำเร็จ (PA) ในระยะก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	EE		DP		PA	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ทดลอง	31.50	7.15	11.75	6.76	9.50	1.41
ควบคุม	36.50	8.12	9.13	5.25	11.50	4.38
t	-1.31		0.87		-1.23	

$$*p < .05 \quad t_{.05, 14} = 2.145$$

ตารางที่ 8 แสดงผลการทดสอบความแตกต่าง ด้วยค่าทีแบบกลุ่มที่มีอิสระต่อกัน จะเห็นได้ว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนความเห็นอ้อยหน้ายทั้ง 3 ด้าน ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของคะแนนความเห็นอำนวยการ
แต่ละด้าน คือ ด้านความรู้สึกอ่อนล้าทางอารมณ์ (EE) ด้านความรู้สึกไม่เห็นคุณค่า
ความเป็นคน (DP) ด้านการลดความรู้สึกประสบความสำเร็จ (PA) ในระยะหลัง
การทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	EE		DP		PA	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
ทดลอง	29.13	6.08	12.50	7.46	7.50	2.67
ควบคุม	39.63	7.46	11.75	5.60	10.75	2.82
t	-3.08*		0.23		-2.37*	

$$* p < .05 \quad t_{.05.14} = 2.145$$

ตารางที่ 9 แสดงผลการทดสอบความแตกต่าง ด้วยค่าทีแบบกลุ่มที่มีอิสระต่อกัน จะเห็น
ได้ว่า ในระยะหลังการทดลอง

1. คะแนนความเห็นอำนวยการด้านความรู้สึกอ่อนล้าทางอารมณ์ ของกลุ่มทดลองกับกลุ่ม
ควบคุม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. คะแนนความเห็นอำนวยการด้านความรู้สึกไม่เห็นคุณค่าความเป็นคน ของกลุ่มทดลอง
กับกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. คะแนนความเห็นอำนวยการลดความรู้สึกประสบความสำเร็จ ของกลุ่มทดลอง
กับกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 10 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของคะแนนความเหนื่อยหน่าย
แต่ละด้าน ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง

ความเหนื่อยหน่าย ด้าน	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ΣD	ΣD ²	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
EE	31.50	7.15	29.25	6.02	18	214	1.29
DP	11.75	6.76	12.50	7.46	-6	148	-0.47
PA	9.50	1.41	7.50	2.67	16	76	2.26*

* $p < .05$ $t_{.05,7} = 1.895$

ตารางที่ 10 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความเหนื่อยหน่าย แยกเป็น
รายด้านของกลุ่มทดลอง ด้วยค่าที่แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน(t-dependent test) จะเห็นได้ว่า

1. คะแนนเหนื่อยหน่ายด้านความรู้สึกอ่อนล้าทางอารมณ์ (EE) ในระยะก่อนกับหลังการ
ทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. คะแนนความเหนื่อยหน่ายด้านความรู้สึกไม่เห็นคุณค่าความเป็นคน (DP) ในระยะ
ก่อนกับหลังการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. คะแนนความเหนื่อยหน่ายด้านการลดความรู้สึกประสบความสำเร็จ (PA) ในระยะ
ก่อนกับหลังการทดลอง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 11 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างแบบวัดความเหนื่อยหน่าย แบบวัดความเครียดจากงานพยาบาล แบบวัดความพึงพอใจในงาน ของกลุ่มทดลอง ($n_1=8$) และกลุ่มควบคุม ($n_2=8$) ในระยะหลังการทดลอง

		<u>กลุ่มควบคุม</u>		
		ความเหนื่อยหน่าย	ความเครียดจากงานพยาบาล	ความพึงพอใจในงาน
<u>กลุ่มทดลอง</u>	ความเหนื่อยหน่าย		-.21	-.58
	ความเครียดจากงานพยาบาล	.19		.11
	ความพึงพอใจในงาน	-.20	-.38	

ตารางที่ 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างแบบวัดความเหนื่อยหน่ายแต่ละด้าน กับแบบวัดความเครียดจากงานพยาบาล และแบบวัดความพึงพอใจในงาน ของกลุ่มทดลอง ($n_1=8$) และกลุ่มควบคุม ($n_2=8$) ในระยะหลังการทดลอง

ความเหนื่อยหน่าย ด้าน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์			
	ความเครียด จากงานพยาบาล		ความพึงพอใจในงาน	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
EE	-.23	.30	.21	-.52
DP	.38	-.47	-.34	-.23
PA	.27	-.67	-.38	-.41